

Arrest

nr. 159 663 van 11 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2015 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2015 dient verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en wordt verzocht om volgende documenten voor te leggen: bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg, bewijs behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering voor de Belg en familie.

Op 4 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.02.2015 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: 01.12.1992

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Uit het attest dd 11.02.2015 van het OCMW van Heusden Zolder blijkt dat de Belgische onderdaan een leefloon ontvangt sedert 15.12.2014 ten bedrage van 9808,37 euro per jaar, hetgeen neerkomt op 817,36 euro per maand. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde en worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 lid1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

2.3. De verwerende partij werd op 14 oktober 2015 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De verwerende partij heeft het administratief dossier bijgebracht en heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Ten gronde De middelen

1. Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. Het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat de echtgenote van verzoeker niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken. Mevrouw D. beschikt thans over een leefloon ten bedrage van 817,36 EUR per maand. Hiermee komt het gezin rond. Wanneer het kindje geboren wordt, zal mevrouw D. een leefloon krijgen van 1.111,62 EUR. Daarbij zal dan de kinderbijslag komen ten bedrage van 90,28 EUR. Het inkomen van het gezin zal dan komen op 1.201,90 EUR. Bovendien is mevrouw D. niet van plan stil te zitten na de bevalling. Zij heeft in 2013 een diploma als hulpkok behaald, waarna zij anderhalf ook effectief gewerkt heeft als hulpkok. Door omstandigheden buiten haar wil is ze werkloos geworden. Zij zal deze situatie alleszins niet laten voort duren. Ook haar verzoeker heeft - ondanks zijn nog jonge leeftijd - al 10 jaar werkervaring als naaier. Ook hij zal aan de slag gaan zodra hij hiervoor de nodige vergunning heeft. Zowel verzoeker als zijn echtgenote zijn dus in staat stabiele inkomsten te verwerven.”

3.1.2. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt].”

In het middel voert verzoeker aan dat het leefloon en de toekomstige kinderbijslag wel volstaan als stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen: *“Mevrouw D. beschikt thans over een leefloon ten bedrage van 817,36 EUR per maand. Hiermee komt het gezin rond. Wanneer het kindje geboren wordt, zal mevrouw D. een leefloon krijgen van 1.111,62 EUR. Daarbij zal dan de kinderbijslag komen ten bedrage van 90,28 EUR. Het inkomen van het gezin zal dan komen op 1.201,90 EUR”.*

3.1.3. In het administratief dossier bevindt zich een attest van 11 februari 2015 van het OCMW van Heusden-Zolder waaruit duidelijk blijkt dat de Belgische referentiepersoon, verzoekers echtgenote, een leefloon ontvangt sedert 15 december 2014 ten bedrage van 817,36 euro per maand of 9808,37 euro per jaar. Verzoeker betwist in zijn inleidend verzoekschrift niet dat die 817,36 euro per maand een leefloon is dat wordt uitgekeerd door het OCMW.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stipuleert evenwel letterlijk dat bij het beoordelen van bestaansmiddelen de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, *“met name het leefloon”* en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen worden.

Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat het leefloon wel in aanmerking moet worden genomen, gezien de wettelijke bepalingen dit uitsluiten.

Gelet op de afwezigheid van enig bewijs van andere inkomsten die zouden aantonen dat de Belg *in casu* over “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”, blijft slechts het leefloon van het OCMW over als middelenbron, doch dit wordt expliciet uitgesloten als stabiel, toereikende en regelmatig bestaansmiddel, in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het aangevraagde recht op verblijf werd dan ook terecht geweigerd aan verzoeker. Verzoeker voldoet immers duidelijk niet aan de vereiste wettelijke voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

In de bestreden beslissing wordt het recht op verblijf dan ook conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd aan verzoeker om de redenen die in de motieven duidelijk weergegeven worden in rechte alsook in feite. Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet ligt dan ook niet voor.

3.1.4. Waar verzoeker in het eerste middel de schending van de motiveringsplicht opwerpt, merkt de Raad op dat verzoeker dit slechts louter nominatief doet en geen enkele toelichting verschaft over de wijze waarop de bestreden beslissing volgens hem het voornoemde beginsel schendt. Een middel of onderdeel van een middel dient immers voldoende duidelijk de overtreden rechtsregel en de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden, te omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Naar vaste rechtspraak is dit onderdeel van het eerste middel dan ook om die reden onontvankelijk.

Louter ten overvloede wijst de Raad er op dat de motieven, zowel naar recht als in de feiten, weergegeven staan in de bestreden beslissing van 4 augustus 2015 enerzijds en dat anderzijds blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat die motieven draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing schragen.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet. Het is in het hoger belang van het te verwachten kind dat het meteen vanaf de geboorte beide ouders kent en dat het door beide ouders wordt opgevoed. Door de beslissing niet te vernietigen wordt het kind de opvoeding door zijn vader al meteen ontzegd. Daarmee schendt de beslissing dan ook artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet.”

3.2.2. De Raad wijst er op dat de artikelen 10 tot 12bis van de vreemdelingenwet van toepassing zijn op zogenaamde derdelanders, vreemdelingen die noch Belg zijn, noch burgers van de Unie of hun familieleden. Verzoeker heeft evenwel een aanvraag ingediend voor gezinshereniging in functie van zijn echtgenote, de Belgische mevrouw D.

Zodoende ressorteert de aanvraag van verzoeker onder de artikelen 40 en verder van de vreemdelingenwet. Dit blijkt ook duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing van 4 augustus 2015 waar de gemachtigde immers duidelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet opgeeft als rechtsgrond voor de bestreden beslissing. Verzoekers betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

Een middel waarbij de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en de Raad of de verwerende partij zelf het middel dienen te interpreteren, is overigens niet ontvankelijk.

3.2.3. Het is dan ook ten overvloede dat de Raad bemerkt dat waar verzoeker het hoger belang van het kind lijkt te willen opwerpen, verzoeker zelf in de voorgaanden en feiten van zijn inleidend verzoekschrift het volgende betoogt:

“Een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd ingediend op 11 februari 2015. Inmiddels is de echtgenote van verzoeker reeds een zestal maanden in verwachting van verzoeker. Het kindje zal dus vermoedelijk geboren worden in december 2015.”

Hieruit volgt dat de echtgenote van verzoeker pas zelf wist dat ze zwanger is geworden na het indienen van de aanvraag. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de gemachtigde op de hoogte heeft gesteld van deze zwangerschap, eerder dan in diens thans voorliggend verzoekschrift. Aan de

gemachtigde kan dan ook niet verweten worden hier geen rekening mee te hebben gehouden in diens motivering van de bestreden beslissing van 4 augustus 2015.

Daarenboven geldt dat zelfs indien verzoeker de zwangerschap toch ter kennis gebracht van het bestuur, daaruit geen vrijstelling van verzoeker voor het vervullen van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging, zoals vervat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, volgt, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3.1. Verzoeker voert een derde en laatste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens. Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker en zijn echtgenote verwachten een eerste kindje in december 2015. Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst wordt deze familie uiteen gerukt. Bovendien wordt verzoeker de kans ontnomen om zijn echtgenote bij te staan tijdens haar laatste maanden van zwangerschap en tijdens de bevalling zelf. De echtgenote van verzoeker kan immers geen beroep doen op haar familie, met wie ze in onmin leeft en waar ze niet langer welkom is. Anderzijds is verzoeker ook niet langer welkom bij zijn familie. Door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten zal het genoemde artikel geschonden worden. Bovendien kan men niet van de echtgenote van verzoeker verwachten dat ze mee naar zijn land van herkomst zou gaan. Zij heeft het recht hier te wonen en er is geen garantie dat zij zomaar in Turkije zou kunnen gaan wonen. Verzoeker noch zijn echtgenote hebben de financiële middelen om de reis naar het land van herkomst te maken. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou de rechten van verzoeker en zijn naasten op een ernstige manier schenden”.

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.5. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.6. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.7. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.8. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat *"hij en zijn echtgenote een eerste kindje in december 2015 verwachten. Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst wordt deze*

familie uiteen gerukt. Bovendien wordt verzoeker de kans ontnomen om zijn echtgenote bij te staan tijdens haar laatste maanden van zwangerschap en tijdens de bevalling zelf. De echtgenote van verzoeker kan immers geen beroep doen op haar familie, met wie ze in onmin leeft en waar ze niet langer welkom is. Anderzijds is verzoeker ook niet langer welkom bij zijn familie. Door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten zal het genoemde artikel geschonden worden. Bovendien kan men niet van de echtgenote van verzoeker verwachten dat ze mee naar zijn land van herkomst zou gaan. Zij heeft het recht hier te wonen en er is geen garantie dat zij zomaar in Turkije zou kunnen gaan wonen. Verzoeker noch zijn echtgenote hebben de financiële middelen om de reis naar het land van herkomst te maken. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou de rechten van verzoeker en zijn naasten op een ernstige manier schenden”.

3.3.9. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, kan aangenomen worden dat verzoeker een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn Belgische echtgenote. Zij wonen samen op hetzelfde adres.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

3.3.10. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld hebben in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

3.3.11. Uit het administratief dossier, met name uit de commentaar bij het document van het bestuur gedateerd op 13 januari 2015, blijkt dat verzoeker geen visum voor het Rijk in zijn paspoort heeft. Hij is meegereisd met een vrachtwagenchauffeur vanuit Turkije naar België. Gelet op het illegaal verblijf van verzoeker die zelfs niet aantoonde ooit legaal verbleven te hebben in België samen met zijn partner, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met zijn partner of zijn privéleven.

Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

3.3.12. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

3.3.13. De Raad stelt vast dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Zo stelt verzoeker dat zijn Belgische echtgenote van Turkse origine zich niet zonder meer zomaar kan vestigen of verblijven in Turkije. Terwijl verzoeker daarvan geen enkel begin van bewijs of zelfs maar enige verklaring of toelichting bijbrengt. Verzoeker maakt zijn ongestaafde beweringen dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

3.3.14. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leiden in beginsel niet tot een verbreking of een "ernstige aantasting" van de relatie tussen de partners. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.

3.3.15. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit het bestreden bevel. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het derde en laatste middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET